

Sygn. akt X Ka 673/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w X Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący **SSO Katarzyna Wróblewska**

Sędziowie: SO Bogusław Orzechowski

SR (del) Krzysztof Ptasiwicz (spr) Protokolant sekretarz sądowy Elżbieta Łopacińska

w obecności Prokuratora Marek Orzechowski

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2013 roku sprawy: **A. R. oskarżonego o przestępstwo z art. 190 § 1 kk**

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 18 marca 2013 roku "sygn. akt XIV K 919/12

orzeka:

uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Mokotowa w Warszawie.

Sygn. akt. X Ka 673/13

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył A. R. o to, że: w dniu 4 i 20 czerwca 2012 roku w W. przy ul. (...) kierował wobec B. B. groźby pozbawienia życia, które wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia, tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

Wyrokiem zaocznym z dnia 18 marca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie uznał A. R. za winnego „popelnienia zarzuconych mu czynów” wymierzając mu, za każdy z nich karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; wymierzył karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, zaskarżając go w całości, na korzyść oskarżonego. Zarzucił skarżonemu wyrokowi:

1/ obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 kk poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy oba czyny, za które oskarżony został skazany, zostały popełnione w warunkach tzw. ciągu przestępstw i w konsekwencji powinny być zakwalifikowane z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk;

2/ mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 413 § 2 pkt. 1 kpk, poprzez niedokładne określenie przypisanych oskarżonemu czynów, podczas gdy wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez dokładne opisanie popełnionych przez oskarżonego czynów oraz uwzględnienie w opisie faktu, że popełnił on w/w czyny w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok i zmianę kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów na art. 190 § 1 kk w zw. z art.

91 § 1 kk oraz wymierzenie jednej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat próby.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżyciela publicznego zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek wnioszek apelacji (o zmianę wyroku) nie mógł zostać uwzględniony z uwagi na wagę stwierdzonego naruszenia prawa procesowego.

Trafny bowiem jest zarzut naruszenia prawa procesowego, polegającego na wadliwym opisie przypisanych oskarżonemu czynów. Defekt ten ma jednak głębsze znaczenie, stanowiąc de facto o istnieniu elementarnej sprzeczności w treści wyroku. Niewątpliwie, zgodnie z dyspozycją art. 413 § 2 pkt. 1 kpk, wyrok skazujący winien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu, co oznacza, że powinien zawierać pełen opis zachowania oskarżonego, istotnego z punktu widzenia znamion danego przestępstwa (tj. czasu, miejsca jego popełnienia, opis czynności wykonawczych itp.). Dopuszczalne jest odwołanie się do treści przytoczonego w wyroku zarzutu poprzez użycie sformułowania: „uznaje za winnego zarzucanego mu w kacie oskarżenia czynu” lub podobnego, ale wówczas jedynie, gdy sąd ustali, że zarzut ten został ujęty prawidłowo, a zatem wtedy, gdy zachowanie oskarżonego było właśnie takie, jak to opisał oskarżyciel w zarzucie aktu oskarżenia. Tymczasem, w niniejszej sprawie Sąd I instancji skazując oskarżonego, choć odwołał się do treści zarzutu, który wszakże mówił o popełnieniu przez A. R. jednego czynu, przypisał oskarżonemu dwa odrębne czyny, nie dokonując przy tym prawidłowego, odrębnego opisu tychże czynów. Taka redakcja zaskarżonego wyroku niewątpliwie urąga normie art. 413 § 2 pkt. 1 kpk, wywołując wątpliwości co do tego, za jaki czyn (czyny) oskarżony został skazany. Orzeczenie reformatoryjne nie było w tej sytuacji możliwe, bo musiałoby się sprowadzać do uchylecia wszystkich punktów wyroku i wprowadzenia w ich miejsce od początku prawidłowych zapisów.

Rację ma również apelujący, gdy zarzuca wyrokowi obrazę przepisu art. 91 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy ustalone zachowanie oskarżonego spełniało wszelkie przesłanki do uznania go za tzw. ciąg przestępstw (popełnienie przestępstw w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, przed wydaniem co do nich pierwszego wyroku).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd przeprowadzi ponownie postępowanie dowodowe, przy czym z uwagi na charakter stwierdzonych uchybień oraz upływ czasu od popełnienia czynu, w zakresie dowodów osobowych wystarczające będzie poprzestanie na ich ujawnieniu, chyba że Sąd meriti w jakimś zakresie dostrzeże potrzebę bezpośredniego przesłuchania świadka(ów). W razie wydania wyroku skazującego, pamiętać należy o obowiązku dokładnego określenia w nim czynu bądź czynów przypisanych oskarżonemu, z uwzględnieniem przesłanek tzw. ciągu przestępstw.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.